

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Πολύδροσο στίς 2/5/1995

Σήμερα πού έορτάζομε τήν μνήμη τοῦ μεγάλου ιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, πρέπει νά ὠφεληθοῦμε, παίρνοντας διδάγματα ἀπό τόν μεγάλο αὐτό ἀθλητή τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Τό πιό μεγάλο δίδαγμα πού μᾶς δίνει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, εἶναι ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις εἶναι ὑπεράνω ὅλων.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἦταν ἄνθρωπος σοφός. Ἦξερε πάρα πολλά. Ἀλλά δέν ἔκανε τό λάθος πού κάνουν μερικοί ἄνθρωποι, πού ἔχουν μάθει πέντε ἀράδες γράμματα, νά ταυτίζουν τήν γνώση τήν δική τους, μέ τήν γνώση τοῦ Θεοῦ. Τήν σοφία τήν δική τους, μέ τήν σοφία τοῦ Θεοῦ. Καί νά νομίζουν, ὅτι ἡ σοφία ἡ δική τους, μπορεῖ νά κρίνει τήν σοφία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ἦξερε πόσο διαφέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν Θεό. Πόσο ὁ Θεός εἶναι ὑψηλός καί ὁ ἄνθρωπος ταπεινός. Ὅτι ὁ Θεός εἶναι αἰώνιος καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι περαστικός ἐπάνω στή γῆ.

Ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοδύναμος, δημιουργός τοῦ κόσμου καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ἀπλό πλασματάκι.

Γι' αὐτό ἀκριβῶς, εἶχε βάλει βαθεῖά μέσα στήν ψυχή του τά λόγια τοῦ ἁγίου καί πανευφήμου ἀποστόλου Παύλου.

Ξέρετε τί λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Λέει σέ κάποιο μέρος: «Ἄμα ἐξετάζομε μερικά πράγματα ἀπό ἐκεῖνα πού ἔκανε ὁ Θεός, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι· καί τά ἐξετάζομε μέ τοῦτο τό μυαλουδάκι τό δικό μας, μέ τίς ἐντυπώσεις πού ἔχομε καί μέ τίς γνώμες μας, μέ τίς ιδέες μας, θά βρίσκομε τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνόητα».

Π.χ. Χρειαζόταν νά ρθεῖ ὁ Χριστός στόν κόσμο, ὁ Θεός ὁ ἴδιος, νά ταπεινωθεῖ, νά φάει ξύλο, νά τόν βρῖσουν, νά τόν σταυρώσουν; Καί πιό πολύ νά πεθάνει καί νά μπεῖ καί στόν τάφο; Αὐτό εἶναι ἀνοησία.

Λέει λοιπόν ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἔτσι νομίζομε ἐμεῖς. Ἀλλά δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ποτέ, ὅτι τό μωρόν τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνο πού γιά μᾶς φαίνεται ἀπό τά ἔργα τοῦ Θεοῦ μωρό καί ἀνόητο, εἶναι σοφότερο ἀπό ὅλες τίς σοφίες τῶν ἀνθρώπων». Γιατί ὁ Θεός εἶναι ὑπεράνω. Καθώς καί ἐκεῖνο πού φαίνεται ἀσθενές, ἀδύνατο, ἀδυναμία τοῦ Θεοῦ... Ὅτι Τοῦ ρίχνανε ξύλο, ὅτι Τόν βρίζανε, ὅτι Τόν θανάτωσαν, Τόν σταύρωσαν. «Τό ἀσθενές τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί». Εἶναι πιό δυνατό, ἀπό ὅλα τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

Καί απόδειξη;

Μέ τόν θάνατό του ὁ Χριστός νίκησε τόν διάβολο.

Ἀκούει ὁ ἄνθρωπος διάβολο καί τρέμει. Ποιός δέν τρέμει καί ποιός δέν θά ἔτρεμε, ἐάν δέν μᾶς εἶχε δώσει ὁ Χριστός ὄπλο ἕνα καί μοναδικό. Τόν τίμιο Σταυρό. Πού ὄλοι λίγο-πολύ τό ξέρομε, ἂν κάνομε χρήση.

Γιατί ὅποιο ὄπλο καί ἂν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ἂν δέν τοῦ κάνει χρήση, εἶναι τίποτε. Ἀλλά ὅταν τοῦ κάνει χρήση, ξέρει τί εἶναι τό κάθε ὄπλο. Ὅποιος λοιπόν κάνει χρήση τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καί ἐπικαλεῖται τήν δύναμή του, βλέπει ὀλοζώντανα ὅτι ὁ διάβολος τρέμει. Ὅταν δεῖ τόν τίμιο Σταυρό ὁ διάβολος τρέμει.

Νά λοιπόν ὅτι τό μωρόν τοῦ Θεοῦ, εἶναι σοφότερον ἀπό τίς σοφίες τῶν ἀνθρώπων· καί τό ἀσθενές τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατότερο καί ἰσχυρότερο ἀπό ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό καί ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας εἶπε:

«Ποιά εἶναι ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ; Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα. Σύνθρονος, συνάναρχος, ὁμότιμος. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐγώ λοιπόν νά ἀκούω αὐτές τίς ἀνοησίες πού βγάζει ἀπό τό μυαλουδάκι του τό φτωχό ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Ἄρειος»;

Αἰρετικός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν ὁ Ἄρειος καί ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πλάσμα. Δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Ἕνας σάν καί μᾶς. Λίγο καλύτερος ἀπό μᾶς βέβαια· σοφότερος· ἐκλεκτότερος. Ἀλλά δημιούργημα.

Ἐστάθη λοιπόν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος βράχος ἀκλόνητος στόν ἀγώνα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα. Ὁμόθρονος καί ὁμότιμος.

Ξέρετε... Ἐκεῖνα πού φαίνονται ἔξυπνα στούς ἀνθρώπους, λογικά, μέ τό μυαλουδάκι τοῦτο δῶ, ἔχουν πέραση. Γι' αὐτό καί ὅ,τι σοφιστεία, ὅ,τι ἔξυπνάδα καί ἂν πεῖ σήμερα κανείς καί μάλιστα νά προβληθεῖ καί λιγάκι ἀπό καμιά ἐφημερίδα καί καμιά τηλεόραση, ἔχει πέραση.

Ἔτσι λοιπόν καί τότε οἱ σοφίες -ἀνοησίες ἦταν στήν πραγματικότητα τοῦ Ἀρείου, εἶχαν πέραση. Καί ξαφνικά βρέθηκε ἕνας ὀλόκληρος κόσμος, στό πλευρό του. Ἀκόμα καί ὁ αὐτοκράτορας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος περίπου ἔμεινε μοναχός του. Νά ἀγωνίζεται γιά τήν ὀρθόδοξο πίστη.

Τοῦ λέγανε:

-Τί κάνεις ταλαίπωρε; Δέν βλέπεις ὅτι ἔμεινες μόνος;

Ἡ ἀπάντηση ἦταν:

-Πῶς μοναχός μου; Μοναχοί σας εἶσατε σεῖς. Ἐγώ εἶμαι μέ τόν Θεό.

Σημασία δέν ἔχει στά ζητήματα τῆς θρησκείας ἡ «δημοκρατική πλειοψηφία». Ἀλλά ὁ Θεός, ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τό μέρος μέ τό ὁποῖο πηγαίνει ὁ Θεός. Ἕνας νά εἶναι!

Μέ κεῖνον εἶναι ὁ Θεός; Αὐτός θά νικήσει!

«Τίς Θεός μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν»;

Λέει ἡ Ἁγία Γραφή: «Σύ εἶσαι ὁ Θεός ὁ ποιῶν θαυμάσια». Τό μεγάλο Σάββατο τί ψέλναμε; «Ἀνάστα ὁ Θεός». Πεθαμένο Τόν βλέπαμε, ἀλλά λέγαμε: «Ἀνάστα ὁ Θεός κρίνον τήν γῆν». Ὁ πεθαμένος, θά σηκωθεῖ καί θά κρίνει τήν γῆ!

Γιά τά μέτρα τῶν ἀνθρώπων δέν ὑπάρχει πιό μεγάλη ἀνοησία. Νά περιμένεις τόν πεθαμένο, μέσα ἀπό τόν τάφο, νά βγεῖ καί νά κυριαρχήσει στόν κόσμο. Καί νά δικάσει ὀλόκληρη γῆ.

Ἄν ἦταν ἄξιος, δέν ἔμπαινε στόν τάφο. Ἀλλά ὁ Χριστός βγήκε ἀπό τόν τάφο καί ἀνέστη εἰς τούς οὐρανοῦς, καί θά ἔλθῃ τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας καί θά κρίνει ὀλόκληρη τήν γῆ, τήν ὁποία καί τώρα κάθε ἡμέρα τήν κρίνει. Γι' αὐτό μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι εὐάρεστος ἐνώπιόν του.

Σαραντέξη χρόνια ἦταν Πατριάρχης ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, τριάντα χρόνια τά πέρασε σέ διωγμούς, κρυπτόμενος στά ἔσχατα τῆς Εὐρώπης, πού τόν εἶχαν στείλει ἐξορία. Ἀλλά τελικά θριάμβευσε ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Δέν θριάμβευσε ὁ Ἀθανάσιος. Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἀπλῶς, ἔδωσε μαρτυρία, ὅτι ἡ ἀληθινή πίστη εἶναι αὐτή πού ὁμολογῶ.

Ποίος θριάμβευσε; Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Μοναχός του ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, μή λέμε ἀνοησίες, δέν ἦταν τίποτε. «Ἔτσι νά τόν ἔκανε» ὁ αὐτοκράτορας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μπορούσε νά τόν σκοτώσει, ὅπως ἐμεῖς σκοτώνουμε ἕνα μερμυγκάκι. Καί μερικές φορές, τό ἐπεδίωξε. Μά δέν τά κατάφερε. Γιατί ἡ δύναμη καί ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ ἦταν μέ τόν ἐκλεκτό δοῦλο του τόν ὑπέρμαχο τῆς ἀληθείας. Ξέρετε τί δίδαγμα βγαίνει;

Ἄς θυμηθοῦμε μιά σοφή παροιμία:

«Νά είσαι όλόρθος στόν άγώνα για τό καλό. Νά είσαι γονατιστός μπροστά στό Θεό. Καί μή φοβάσαι».

Όλόρθος στόν άγώνα για τό καλό. Ποιό είναι τό καλό;

Νά φροντίζεις νά έλθει ή Βασιλεία του Χριστού μέσα σου. Τί λέμε στό «Πάτερ ήμών»; Κάνομε τήν προσευχή μας, πρωί βράδυ, καί ποτέ δέν παραλείπομε αυτή τήν άπλή αλλά υπέροχη προσευχή που μάς δίδαξε ο ίδιος ο Σωτήρας μας.

Ποιός χριστιανός δέν τήν ξέρει καί δέν τήν αγαπάει; «Πάτερ ήμών... Άγιασθήτω τό όνομά σου, έλθέτω ή Βασιλεία σου». Δηλαδή, αξιώσέ με νά σε τιμάω καί νά σε δοξάζω. Αυτό σημαίνει τό «Άγιασθήτω τό όνομά σου». Καί μετά;

«Έλθέτω ή Βασιλεία σου». Έλα Χριστέ μου καί βασίλευσε. Ποϋ; Σέ μένα. Μέσα στην καρδιά μου, στό μυαλό μου, στην σκέψη μου, στα έργα μου.

Άλλά για νά βασιλεύσει ο Χριστός μέσα σου, στις σκέψεις, στα έργα, στην καρδιά, στα συναισθήματα, πρέπει καί έγω νά σηκώσω λίγο τό μπόι μου.

Έμεϊς συνήθως τό σηκώνομε τό μπόι μας άμαρτωλά.

Έτσι καί μάς πει κανένας άνθρωπος, άδελφός μας δηλαδή, κάτι, ένα τοσουλάκι, λίγο νά μάς θίξει... άρπαζόμαστε.

-Ποιός είσαι σύ; Τώρα θά σοϋ δείξω.

Καί γινόμαστε θηρία, έναντίον του άδελφου μας. Από όργή, θυμό, κακία, έκδικητικότητα. Έκει ξέρομε καί σηκώνομε τό άνάστημά μας. Καί πώς τό σηκώνουμε; Άθλια. Βάρβαρα.

Μά όταν έρχεται ο άγώνας έναντίον του κακού;

Ποιό είναι τό κακό; Νά καταπνίξομε τον έγωισμό μέσα μας. Τήν κακία μας. Τήν έκδικητικότητα. Τό θράσος. Τήν καταφρόνηση του μικρού καί του φτωχού.

Έ, τότε είμαστε παιδάκια. Είμαστε τιποτένιοι. Άδύνατοι.

Τότε... τότε γονατίζομε.

Άντί νά είμαστε όλόρθοι στόν άγώνα έναντίον του κακού, μόλις έλθει ο πειρασμός, γονατίζομε. Καί παραδιδόμαστε. Μάς παίρνει καί μάς πηγαίνει όπως θέλει καί όπου θέλει. Ουμηθείτε καί μερικά άλλα πάθη... Πώς μάς

τραβοῦν ἀπό τήν μύτη.

Νά πάρομε τό ἀπλούστερο.

Δέν εἶναι κάπου γραμμένο, ὅτι εἶναι ἁμαρτία νά καπνίζει κανεῖς. Ἀπλό πράγμα εἶναι. Ἀλλά εἶναι πάθος. Τό βλέπομε πῶς τούς τραβάει τό τσιγάρο ἀπό τήν μύτη· τούς ἀνθρώπους. Ἐλεύθεροι δέν εἶναι. Κακό δέν κάνουν κανενός πού καπνίζουν, ἐκτός ὅτι σπαταλοῦν τά χρήματα τοῦ σπιτιοῦ τους οἱ φτωχοί καί δέν ἔχουν οἱ δικοί τους ὅσα πρέπει. Πόσο ὅμως τούς τραβάει ἀπό τήν μύτη τό τσιγάρο.

Ἀλλά ἄς ἔλθομε καί σέ κάτι ἄλλα πάθη.

Ποιά εἶναι τά ἄλλα πάθη;

Τά πάθη τῆς αἰσχροτήτας. Πῶς τραβᾶνε τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν μύτη. Καί διαλύουν τό σπίτι τους. Ἀλλά τί σημασία ἔχει τό σπίτι; Τήν ψυχή τους διαλύουν. Γιατί ὅσοι κάνουν τέτοια πράγματα θά κριθοῦν ἀπό τόν Θεό. Ὅπως κρίθηκαν καί τιμωρήθηκαν οἱ ἀνθρωποι τίς ἡμέρες τοῦ Νῶε καί τίς ἡμέρες τοῦ Λῶτ. Γιά τούς μέν ἔφερε τόν κατακλυσμό καί γιά τούς ἄλλους ἔριξε φωτιά ἀπό τόν οὐρανό καί ἔκαψε στά Σόδομα καί τά Γόμορα.

Καί ὅμως. Κάτι τέτοια πάθη, τραβοῦν πολλούς ἀνθρώπους ἀπό τήν μύτη.

Θηρία ἐναντίον τῶν συνανθρώπων τους, ἀπό ἐγωισμό. Μηδενικά στόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Γονατιστοί.

Ὅλορθοί στό ἕνα, γονατιστοί στό ἄλλο.

Ὅλορθοί στό κακό, γονατιστοί στό καλό.

Ἀντίθετα πρέπει νά γίνεται, λέγει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος. Σηκώνετε τό ἀνάστημά σας, ὅπως τό σήκωσα ἐγώ στό κακό. Πρῶτα ἀπ' ὅλα στήν προδοσία τῆς πίστεως.

Σταθεῖτε ἀκλόνητοι στήν ὀρθόδοξο πίστη. Τό εἶπε ὁ Θεός στόν Ἀβραάμ. «Ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται». Ὄταν ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί ὑπάκουσε στό λόγο του, γιατί κατάλαβε ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπεράνω ὅλων, ὁ Θεός τοῦ εἶπε: «Ὁ δίκαιός μου, ἐκ πίστεως ζήσεται». Ὅποιος κρατάει τήν σωστή πίστη καί τήν σωστή τοποθέτηση ἀπέναντι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖο φροντίζει νά τόν ἔχει ψηλά καί τόν ἑαυτό του χαμηλά, θά σωθεῖ.

Ἀλλά γιά νά τόν ἔχεις τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ψηλά, πρέπει νά σταθεῖς ὀλόρθος στόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Καί νά γονατίζομε, ξέρετε πότε;

Γιά νά εὐχαριστήσομε τόν Θεό. Ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία καί γονατίζομε. Νά τό μόνο γονάτισμα πού ἔχει ἀγιωσύνη. Τότε πού γονατίζομε γιά νά τόν δοξάσομε, νά τόν εὐχαριστήσομε, νά τοῦ ποῦμε:

«Χριστέ μου, σταυρώθηκες γιά μᾶς. Δέξου τήν εὐγνωμοσύνη μας, γιατί μᾶς ἔσωσες. Μᾶς ἔδωσες τό σῶμα σου καί τό αἷμα σου, τό τίμιο. Νά τό πίνομε εἰς ζωήν αἰώνιον. Πῶς νά σέ εὐχαριστήσομε Χριστέ μου; Γονατίζομε μπροστά σου, ἀκουμπᾶμε τό κεφάλι μας ἐπάνω στό χῶμα καί σοῦ λέμε εὐχαριστῶ».

Πρέπει, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «νά τιμᾶμε τόν Θεό ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καί ἐν τῷ στόματι ἡμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ». Καί μέ τό σῶμα καί μέ τό στόμα.

Πῶς μέ τό σῶμα;

Τό σῶμα, νά τό διατηροῦμε καθαρό ἀπό τόν μολυσμό τῆς ἁμαρτίας. Ἔτσι δοξάζομε τόν Θεό μέ τό σῶμα.

Μέ τό σῶμα μας κάνομε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Δοξάζομε τόν Θεό καί δείχνομε τήν ὀρθόδοξη πίστη μας μέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ.

Μέ τό σῶμα μας ὀλόκληρο γονατίζομε ταπεινά μπροστά στό Θεό. Δείχνομε τήν σχέση πού πρέπει νά ἔχομε μέ τόν Θεό. Καί ἔτσι δοξάζομε τόν Θεό.

Μέ τό σῶμα μας νηστεύομε. Δοξάζομε τόν Θεό μέ τή νηστεία μας πού γίνεται γιά τί ἄλλο; Γιά τήν δική του δόξα. Ἀξίζει νά δοξάζομε τόν Θεό μέ τό σῶμα μας.

Ὅμως πρέπει νά τόν δοξάζομε καί μέ τό στόμα μας.

Τό στόμα μας, πρέπει νά ἔχει μέσα του τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Νά βγάζει εὐλογία. Νά ἀκούει ἢ ψυχή τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου καί νά εὐφραίνεται.

Γιατί νά σπαταλᾶμε τίς ἡμέρες μας καί τίς ὥραϊες ὥρες τῆς πνευματικῆς συναναστροφῆς σέ ἐπιπόλαια λόγια; Παροδικά, φθαρτά, τιποτένια;

Γιατί νά μῆ μιλάμε γιά τήν αἰώνια ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μας, γιά τή σωτηρία μας, γιά τήν ὠφέλεια, γιά τό καλό; Γιατί δέν ἀνοίγομε τό στόμα μας, γιά νουθεσία, συμβουλή καί μάλιστα πνευματική συμβουλή.

Λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Ὅταν δοῦμε ἕνα φτωχό, πού εἶναι ἡ κοιλιά του ἄδεια, τό θεωροῦμε

υποχρέωσή μας, νά τοῦ δώσουμε κάτι. Καί ὅταν τό κάνομε αὐτό τό πράγμα ἔχομε μισθό ἀπό τόν Θεό. Γιατί εἶπε, ὅποιος δώσει, ὄχι φαγητό, (πού μπορεῖ νά μήν ἔχεις) ἀλλά ἕνα ποτήρι κρύο νερό, σέ κάποιον πού τό ἔχει ἀνάγκη, δέν θά τόν χάσεις τόν μισθό σου. Θά πάρεις ἀπό τόν Θεό τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, μισθό. Ἀρκεῖ νά ἔχεις δώσει ἕστω ἕνα ποτήρι νερό, στόν διψασμένο, ἐπειδή τόν συμπόνεσες. Ἀπό ἀγάπη».

Φαντασθεῖτε τί μισθό ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δώσει κάτι περισσότερο καί μέ θυσία. Νά τό στερηθεῖ. Τό νερό, δέν τό στερεῖται κανείς.

Συνεχίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος;

«Ἀπό τό νά θρέψεις ἕνα πεινασμένο καί νά τόν διατηρήσεις στή ζωή χορτασμένο, μιά ἡμέρα, μιά βδομάδα, ἕνα μήνα, εἶναι χίλιες φορές μεγαλύτερο τό νά τόν στηρίξεις στήν ὀρθόδοξο πίστη. Νά τόν νουθετήσεις νά ἀγωνιστεῖ γιά τή σωτηρία του. Γιατί τόν συντηρεῖς στή ζωή τήν αἰώνια. Γιά πάντα, στήν αἰώνια σωτηρία. Στόν Παράδεισο. Στήν δόξα τοῦ Θεοῦ».

Νά τί ἀξίζει ἡ καλή συμβουλή, πού ἰδίως οἱ μεγαλύτεροι στήν ἡλικία, πού ἔχουν καταλάβει καί τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου, ὀφείλουν νά εἶναι σέ θέση νά τήν δώσουν ὅταν πρέπει. Οἱ νεαροί, τά παιδάκια, πιστεύουν ὅτι θά χορτάσουν ἀπό τή ζωή. Ἐμεῖς οἱ μεγάλοι καί νά τήν εἶχαμε τέτοια στραβή ἰδέα, μᾶς ἔχει φύγει. Τό ἔχομε καταλάβει πιά, ὅτι ἡ ζωή δέν εἶναι γιά χόρταση. Οὔτε θά μπορέσεις ποτέ νά τήν χορτάσεις.

Πρέπει λοιπόν νά συμβουλευομε καί νά ὀδηγοῦμε.

Αὐτή εἶναι ἡ ὀρθόδοξο πίστη. Αὐτό εἶναι τό χρέος τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

Αὐτό ἔκανε σέ ὅλη του τή ζωή σάν Πατριάρχης ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος.

Καί ἀκόμη τό χρέος μας εἶναι νά ἀνοίγομε τό στόμα μας (ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος) νά δοξάζομε τόν Θεό. Εἶναι χρέος μας νά ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία νά δοξάζομε τόν Θεό ὅλοι μαζί μέ τό στόμα μας.

Βέβαια, μερικές φορές τό στόμα εἶναι κλειστό. Ἀλλά φωνάζει. Γιατί φωνάζει ἀπό μέσα, ἡ καρδιά.

Ὅταν λοιπόν βρισκόμαστε στήν Ἐκκλησία, πρέπει νά φροντίζομε ἡ καρδιά νά φωνάζει. Γιατί ἂν δέν φωνάζει ἡ καρδιά, τί νά τό κάνω νά «λέει» τό στόμα; Τύμπανο εἶναι; Ἡ ντενεκές πού τόν χτυπᾶς;

Ἡ προσευχή πρέπει νά βγαίνει ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς.

Όταν κάποια φορά, ή άγία Άννα, ή μητέρα του προφήτη Σαμουήλ, είχε πάει και προσευχόταν στό Ναό, είχε τό στόμα της κλειστό. Δέν έλεγε τίποτε, δέν άκουγόταν τίποτε.

Μά ο Θεός φώναζε από τόν ούρανό:

«Τί βοᾶς»; Γιατί φωνάζεις, γιατί μέ ξεκουφαίνεις;

«Κίχ», δέν έβγαινε από τό στόμα της. Τά χείλη τά είχε σφραγισμένα και ο Θεός άκουγε. «Γιατί βοᾶς»; Γιατί φωνάζεις;

Άς μάθομε νά δοξάζομε τόν Θεό σάν τόν μεγάλο πατέρα μας τόν άγιο Άθανάσιο. Όλόρθοι στόν άγώνα για τήν πίστη:

- Ότι ο Θεός είναι υπεράνω όλων.
- Ότι ή άλήθεια, ή άλήθεια τής όρθοδόξου πίστεως, είναι ή μοναδική.
- Καί ότι τό θέλημά του Θεού είναι τό ιερότερο από όλα. Όλόρθοι για τήν πίστη. Γονατιστοί μπροστά στό Θεό.

Όχι τά ανάποδα πού είπαμε... Δηλαδή όλόρθοι μπροστά στους ανθρώπους για νταηλίκια και γονατιστοί στην άμαρτία για ρεζιλίκια ένώπιον άγγέλων και ανθρώπων.

Ό Θεός νά μᾶς καθοδηγεϊ πάντοτε σέ μεγαλύτερο ψυχικό ήρωισμό.

Νά γεμίσει ή καρδιά μας από τήν χάρη του και τό έλεός του.

Άπό τόν φωτισμό του, από τήν ειρήνη του. Άπό τήν χαρά πού ήλθε νά φέρει στόν κόσμο και από τήν εύτυχία, πού όλοι άναζητοϋμε πάνω στή γή. Άμήν.-